

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobce: **M. D.**
trvale bytem x
přechodný pobyt x

proti
žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí ČR**
sídlem Na Poříčním právu 376/1, 128 01 Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 11. 2021 č. j. MPSV-2021/182924-911

takto:

I. Rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 11. 11. 2021 č. j. MPSV-2021/182924-911 se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení výše uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo podle ust. § 90 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), částečně změněno rozhodnutí Úřadu práce České republiky – krajské pobočky pro

hlavní město Prahu, (dále také „správní orgán prvního stupně“ nebo „úřad práce“) č. j. 17997/2021/AAG ze dne 24. 8. 2021, kterým byla žalobci odejmuta dávka pomoci v hmotné nouzi doplatek na bydlení ode dne 1. 8. 2021, a to tak, že ust. § 49 odst. 5 zákona č. 111/2006 Sb., o pomoci v hmotné nouzi, ve znění pozdějších předpisů uvedená v preambuli před výrokem, bylo nahrazeno ust. § 63 odst. 2 téhož zákona, ve zbytku bylo rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrzeno.

2. V žalobě žalobce namítal, že dle výpisu z jeho telefonu je zřejmé, že pracovnice správního orgánu prvního stupně mu volala v čase 12:21 a v tomto čase muselo sociální šetření v místě jeho bydliště probíhat, což je v rozporu se záznamem o sociálním šetření, kde je uveden čas 13:20. Měl za to, že sociální šetření nemůže být považováno za neohlášené, pokud byl pracovníci správního orgánu prvního stupně dotazován, zda přímo z úřadu práce jde domů. Čas uvedený správním orgánem prvního stupně dle jeho názoru byl úmyslně zkreslený za účelem poškození jeho osoby, šetření v místě bydliště neplatné. Dále namítal, že ve výzvě správního orgánu prvního stupně ze dne 29. 7. 2021 je uvedeno, že správní orgán žalobci navrhuje k šetření v místě bydliště čtyři konkrétní termíny, zařídil si proto volno v práci hned na první termín 12. 8. 2021, čímž se snažil vyjít správnímu orgánu prvního stupně vstříc. Pokud mu bylo tedy něco navrženo, tak se nejedná o jeho povinnost a neměla by vůči němu být uplatňována sankce. Dále napadl odůvodnění v části, kde žalovaný konstatoval, že žalobce mohl aktivně poskytnout součinnost a správnímu orgánu prvního stupně oznámit, že se dne 17. 8. 2021 nebude nacházet v místě bydliště. Uvedl, že telefon nemohl zvednout, jelikož se účastnil školení BOZP a PO, směna mu byla oznámena dne 16. 8. 2021 ve večerních hodinách, kdy si musel připravit jídlo, vyžehlit pracovní oděv a zajistit jízdenku a další věci, tudíž neměl čas informovat pracovníci správního orgánu prvního stupně o své mimořádné pracovní směně. Poukázal na to, že mu bylo upřeno zaslání podkladů k řízení na jeho email, aby se s nimi mohl seznámit. Potvrzení sepsané jeho nadřízeným mohlo být dodáno správnímu orgánu prvního stupně dříve, pokud by jej tento požadoval, což se však nestalo. Uzavřel, že se v jeho případě nejedná o nedání souhlasu nebo znemožnění provedení šetření, ale o pouhý souběh, kdy bylo šetření provedeno ve stejný den, kdy byl žalobce v zaměstnání.
3. Ve vyjádření k žalobě žalovaný poukázal na to, že správní orgán prvního stupně postupoval v souladu se zákonem a žalobci dávku odejmul, když neumožnil provedení sociálního šetření. Úřad práce provádí sociální šetření neohlášené. Je tomu tak z důvodu, aby bylo možno autenticky ověřit faktické majetkové a sociální poměry účastníka řízení. V případě, že se u neohlášeného sociálního šetření nepodaří účastníka řízení zastihnout, je mu zaslána výzva, kterou je seznámen s možnými termíny provedení nového šetření. Nejedná se o nabídku termínu, z nichž si účastník vybírá. Oznámení vícero termínů, v nichž může být provedeno sociální šetření, zachovává určitou míru autenticity při jeho provedení. Správní úřad nepožaduje, aby účastník řízení byl ve všechny dny, v nichž může proběhnout šetření, v bydlišti přítomen. Pokud je však účastníku dopředu známo, že v některém z naplánovaných termínů na místě přítomen nebude, měl by tuto skutečnost správním orgánem oznámit. Konstatoval, že: *„Správní orgány v případě žalobce postupovaly v souladu s výše uvedeným postupem, kdy poté, co žalobce nebyl zastihnut doma dne 27. 7. 2021, mu byla zaslána písemná výzva s termíny možného sociálního šetření. Jestliže se žalobce odvolává na své pracovní závazky, bylo přihlíženo také ke skutečnosti, že žalobce v rozhodném období dokládal, že je zaměstnán v rozsahu 23 hodin měsíčně, což odpovídá necelým třem osmihodinovým směnám za měsíc. Nejde tedy o situaci, kdy by byl žalobce zaměstnán na plný úvazek a byl nucen si brát dovolenou, aby sociální šetření umožnil. Tři pracovní směny za měsíc rovněž neodpovídají*

tvrzením žalobce, že slouží jako zástup za nemocné kolegy či kolegy na dovolené v takovém rozsahu, který by mu bránil v tom, aby sociální šetření umožnil.“ Navrhl, aby soud žalobu zamítl.

4. V replice k vyjádření žalovaného žalobce reagoval na vyjádření žalovaného, poukazoval na svou žalobní argumentaci, kterou částečně doplnil.
5. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [ust. § 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)], a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba byla podána důvodně.
6. Při jednání konaném před zdejším soudem dne 26. 9. 2023 žalobce a žalovaný setrvali na svých právních názorech a procesních stanoviscích. Soud provedl při jednání dokazování listinami: 1) normativní instrukcí žalovaného č. 19/2013 o postupu při vykonávání sociálního šetření v rámci řízení o dávkách nepojistných sociálních systémů („normativní instrukce“; on-line dostupná zde: <https://bit.ly/3knR9XF>); 2) instrukcí žalovaného č. 19/2016 o minimálním standardu rozsahu sociální práce na Úřadu práce České republiky v kontextu zákona č. 111/2006 Sb., o pomoci v hmotné nouzi („instrukce č. 19/2016“; on-line dostupná zde: <https://bit.ly/3pG448u>); a 3) zprávou veřejné ochránkyně práv ze dne 26. 10. 2016, sp. zn. 5137/2016/VOP („zpráva ochránkyně“; on-line dostupná zde: <https://bit.ly/3k8TOEB>). Z těchto listin vyplývá, že v praxi dochází ke sjednávání si termínu sociálního šetření či šetření na místě podle ust. § 63 zákona o pomoci v hmotné nouzi.
7. Správní spis pak obsahuje pro danou věc tyto podstatné dokumenty: záznam ze šetření v místě ze dne 27. 7. 2021, výzva č. j. 16357/2021/AAG ze dne 29. 7. 2021, emailová komunikace ze dne 1. 8. 2021 a ze dne 2. 8. 2021, záznam ze šetření v místě ze dne 17. 8. 2021, oznámení o zahájení správního řízení č. j. 17657/2021/AAG ze dne 18. 8. 2021, rozhodnutí správního orgánu prvního stupně č. j. 17997/2021/AAG ze dne 24. 8. 2021, odvolání žalobce ze dne 3. 9. 2021, žalobou napadené rozhodnutí č. j. MPSV-2021/182924-911 ze dne 11. 11. 2021.
8. Soud ze správního spisu zjistil, že správní orgán prvního stupně zahájil správní řízení z moci úřední dne 18. 8. 2021, neboť žalobce neumožnil opakovaně ani po předchozím upozornění šetření v místě v souladu s ust. § 63 odst. 1 a 2 zákona o pomoci v hmotné nouzi. Dále správní orgán prvního stupně provedl dne 27. 7. 2021 v místě pobytu žalobce neúspěšný pokus o šetření v místě za účelem ověření rozhodných skutečností a sociálních a majetkových poměrů, a proto byla žalobci zaslána výzva č. j. 16357/2021/AAG ze dne 29. 7. 2021 k umožnění sociálního šetření v přítomnosti žalobce za účelem prošetření okruhu společně posuzovaných osob a sociálních a majetkových poměrů, a o v předem stanovených časech ve dnech 12. 8. 2021, 13. 8. 2021, 17. 8. 2021 a 19. 8. 2021. Dne 1. 8. 2021 sděluje žalobce e-mailem správnímu orgánu prvního stupně mimo jiné, že bude očekávat jeho návštěvu hned první den 12. 8. 2021 v čase od 8.00 – 12.00 hod. V odpovědi ze dne 2. 8. 2021 na tento e-mail úřad práce konstatuje, že termíny na šetření jsou pouze orientační, nefunguje to tak, že si žalobce jeden vybere a pracovníci úřadu dorazí, nýbrž se jedná o výčet dní, kdy pracovníci k žalobci pravděpodobně dorazí, může to být 12. 8. 2021, ale i jiný den, který je ve výzvě uveden, a to podle možnosti na pracovišti a dalších šetření v okolí žalobce. Dne 17. 8. 2021 byl proveden další neúspěšný pokus o šetření v místě pobytu žalobce. Správní orgán prvního stupně tedy uzavřel, že žalobce ani po písemné výzvě a stanovení konkrétních termínů

k provedení šetření v místě neumožnil jeho provedení. Dne 24. 8. 2021 vydal rozhodnutí č. j. 17997/2021/AAG, kterým rozhodl dávku pomoci v hmotné nouzi – doplatek na bydlení ode dne 1. 8. 2021 žalobci odejmout. Proti uvedenému rozhodnutí podal žalobce dne 3. 9. 2021 odvolání, žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím rozhodnutí správního orgánu prvního stupně z části změnil a ve zbytku jej potvrdil.

9. Soud posoudil předmětnou věc takto:

10. Podle ust. § 49 odst. 1 písm. a) zákona č. 111/2006 Sb., o pomoci v hmotné nouzi (dále také „zákon o pomoci v hmotné nouzi“) *žadatel o dávku, příjemce i společně posuzované osoby jsou povinni osvědčit skutečnosti rozhodné pro nárok na dávku, na její výši nebo výplatu a na výzvu se osobně dostavit k příslušnému orgánu pomoci v hmotné nouzi, nebrání-li tomu těžko překonatelné překážky, zejména zdravotní stav.*
11. Podle ust. § 49 odst. 5 zákona o pomoci v hmotné nouzi *nesplní-li osoba uvedená v odstavcích 1 až 4 ve lhůtě stanovené příslušným orgánem povinnosti uvedené v odstavcích 1 až 4, může být po předchozím upozornění žádost o dávku zamítnuta, výplata dávky zastavena, nebo dávka odejmuta.*
12. Podle ust. § 63 odst. 1 zákona o pomoci v hmotné nouzi *zaměstnanci orgánů pomoci v hmotné nouzi jsou na základě souhlasu žadatele o dávku, příjemce dávky a osob společně posuzovaných oprávněni v souvislosti s plněním úkolů podle tohoto zákona vstupovat do obydlí, v němž tyto osoby žijí, a to s cílem provádět sociální šetření, popřípadě šetření v místě pro vyhodnocení podmínek nároku na dávky. Oprávnění k této činnosti jsou povinni prokázat služebním průkazem společně se zvláštním oprávněním vydaným příslušným orgánem pomoci v hmotné nouzi jako doložkou služebního průkazu. Toto zvláštní oprávnění obsahuje označení účelu vydání, číslo služebního průkazu, jméno, popřípadě jména, a příjmení zaměstnance a identifikační údaje vydávajícího orgánu pomoci v hmotné nouzi. O sociálním šetření, popřípadě o šetření v místě pro vyhodnocení podmínek nároku na dávky podle věty první se vždy učiní záznam ve spise.*
13. Podle ust. § 63 odst. 2 zákona o pomoci v hmotné nouzi, *pokud žadatel o dávku, příjemce dávky nebo osoba společně posuzovaná tím, že nedají souhlas se vstupem do obydlí, znemožní provedení sociálního šetření, popřípadě šetření v místě, k ověření skutečností rozhodných pro nárok na dávku nebo její výši, může jim být žádost o dávku zamítnuta nebo dávka odejmuta, popřípadě snížena její výše.*
14. Obdobnou otázkou, kterou se zabývá zdejší soud v posuzovaném případě, řešil již Krajský soud v Brně ve svém rozsudku č. j. 41 A 80/2019 – 102 ze dne 24. 2. 2021. Městský soud v Praze se ztotožnil se závěry krajského soudu, a proto postupoval ve věci shodným způsobem.
15. Žalobce v žalobě namítal, že z výpisu z jeho telefonu je zřejmé, že kontrola dne 27. 7. 2021 proběhla v čase 12:21, nikoliv v čase 13:20, jak je uvedeno v záznamu ze šetření v místě. Zde musí soud poukázat na to, že žalobce prokazoval tento rozpor pouze „printscreenem“ ze svého mobilního telefonu. Dle judikatury Nejvyššího správního soudu však výtisky a printcreeny nejsou nezměnitelné a nenapodobitelné (rozsudek ze dne 11. 8. 2006 č. j. 8 Afs 82/2006 – 68, rozsudek ze dne 23. 3. 2016 č. j. 6 As 276/2015 – 31 či usnesení č. j. 8 Afs 82/2006-68), tudíž jejich důkazní hodnota je pro řízení před soudem téměř nulová, soud proto žalobcem navržené důkazy neprovedl. S ohledem na to považuje zdejší soud záznam

ze šetření v místě ze dne 27. 7. 2021 za správný, neboť ze spisového materiálu nevyplývá opak.

16. Žalobce dále tvrdil, že pracovníci správního orgánu prvního stupně upozornil na skutečnost, že se po schůzce na pracovišti správního orgánu prvního stupně chystá do nákupního centra a nebude se tedy nacházet v místě bydliště. Pokud tedy byl pracovníci správního orgánu prvního stupně dotazován na skutečnost, zda jde přímo po schůzce domů, tak nemůže být sociální šetření považováno za neohlášené. Dle zdejšího soudu vyličení průběhu schůzky, která proběhla na pracovišti žalovaného, zůstalo ze strany žalobce pouze v rovině tvrzení, kdy o průběhu schůzky neexistuje žádný úřední záznam, nadto soud neshledal, že by kterákoliv z těchto žalobcem tvrzených skutečností mohla způsobovat nezákonnost napadeného rozhodnutí.
17. Soud se dále zabýval otázkou, zda žalobce naplnil předpoklady pro odnětí doplatku na bydlení, protože znemožnil provedení šetření k ověření skutečností rozhodných pro nárok na doplatek na bydlení, a neosvědčil skutečnosti rozhodné pro nárok na doplatek na bydlení. Je současně třeba vycházet z toho, že po žadateli o dávku pomoci v hmotné nouzi lze spravedlivě požadovat, aby poskytl správním orgánům potřebnou součinnost při ověřování jeho sociálních a majetkových poměrů, mj. aby jim umožnil provést sociální šetření ve svém obydlí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 11. 2020, č. j. 4 Ads 184/2020-59). Podle zdejšího soudu ovšem žalobce provedení sociálního šetření neznemožnil. Jak žalobce namítá v žalobě, o řešení v součinnosti s úřadem práce se snažil. V průběhu správního řízení opravdu chtěl provedení šetření umožnit v konkrétní den navržený správním orgánem prvního stupně. Nabízenou součinnost ovšem správní orgán odmítl.
18. Žalobce v reakci na výzvu č. j. 16357/2021/AAG ze dne 29. 7. 2021 sdělil emailem ze dne 1. 8. 2021 úřadu práce, že v prvním termínu navrženém ve výzvě (12. 8. 2021) bude přítomen v místě bydliště tak, aby mohlo proběhnout místní šetření. Úřad práce ovšem tento krok nevzal v potaz a informoval žalobce emailem ze dne 2. 8. 2021, že „návrh“ termínů sociálního šetření neznámá, že si žalobce může vybrat konkrétní termín. Podle soudu přitom šlo o konstruktivní návrh, jak celou věc v konkrétních okolnostech tohoto případu řešit. Pokud by si úřad práce se žalobcem tento konkrétní termín sjednal, nic by podle všeho nebránilo provedení šetření, neboť žalobce si zajistil volný den na jeden z navrhovaných termínů a mohl být sociálnímu šetření přítomen. Úřad práce by tak mohl ověřit skutečnosti rozhodné pro nárok na doplatek na bydlení ve smyslu ust. § 63 odst. 2 zákona o pomoci v hmotné nouzi. A žalobce by je tímto způsobem mohl osvědčit, jak žádá ust. § 49 odst. 1 písm. a) zákona o pomoci v hmotné nouzi.
19. Sjednávání termínů šetření ve věci nároku na dávky pomoci v hmotné nouzi (doplatek na bydlení) je ovšem v praxi běžné, jak plyne z listin provedených při jednání soudu. Podle normativní instrukce si lze sjednat termín sociálního šetření se žadatelem a jemu blízkými osobami předem. Normativní instrukce dodává, že vždy alespoň jedno šetření musí proběhnout touto formou. Dávku nelze odejmout po opakovaném nezastižení žadatele, aniž by proběhlo předem sjednané šetření (viz části 2. a 3. na str. 4 normativní instrukce). Podle instrukce č. 19/2016, na níž lze obdobně i v této věci odkázat, pracovníci úřadu práce musí dojednat s klientem termín šetření v místě předem, pokud jej minimálně dvakrát nezastihnou při neohlášeném šetření (viz část III. D. 2 na str. 10 instrukce č. 19/2016). Sjednávání si termínu šetření podle zákona o pomoci v hmotné nouzi a z toho plynoucí hodnocení součinnosti žadatele, resp. postupu úřadu práce, který odmítl možnost sjednání si termínu, popisuje i zpráva ochránkyně práv [srov. také sborník stanovisek veřejného ochránce práv

„Dávky pomoci v hmotné nouzi“ (Kancelář veřejného ochránce práv. Brno: Wolters Kluwer, 2017, s. 108)].

20. Soud si je vědom skutečnosti, že správní orgány se snaží provádět sociální šetření a kontroly v místě bydliště namátkově. Tato namátkovost kontrol u šetření podle zákona o pomoci v hmotné nouzi nehraje takovou roli. Naopak se doporučuje (či dokonce interně ukládá), aby si tam, kde se to nabízí pro účely meritorního rozhodnutí o dávce pomoci v hmotné nouzi, úřad práce se žadatelem termín šetření pokusil sjednat. Až při selhání tohoto postupu by se dalo dovozovat, že žadatel opravdu provedení šetření podle ust. § 63 odst. 2 zákona o pomoci v hmotné nouzi znemožňuje. V posuzovaném případě pokus o sjednání termínu šetření selhal, a to z důvodu na straně úřadu práce, nikoliv na straně žalobce.
21. Pokud tedy žalobce v průběhu celého řízení uváděl, že pracuje narázově a směny si nemůže plánovat a často se o nich dozvídá na poslední chvíli, jeví se zdejšímu soudu jako rozumné, pokud nabídl úřadu práce, že bude v jednom z navržených termínů přítomen v místě bydliště. Úřad práce díky tomu mohl získat poznatky o reálné podobě života žalobce. A žalobce by měl účinnou příležitost osvědčit skutečnosti rozhodné pro rozhodnutí o doplatku na bydlení. Z hlediska hledání spravedlivé rovnováhy mezi všemi zájmy střetávajícími se v této věci by to v jejích konkrétních okolnostech bylo přiměřené řešení. Argument správních orgánů, že žalobce pracoval v rozhodném období pouze 23h za měsíc a nebylo tak nutné, aby si bral na sociální šetření dovolenou, považuje soud za nepřipadný. Správní orgány nezjišťovaly, zda právě v termínech stanovených ve výzvě ze dne 29. 7. 2021 nemá žalobce své pracovní závazky. Jejich úvaha o tom, že žalobci jeho nízké pracovní vytížení umožňuje provedení sociálního šetření kdykoliv, zde není namístě. Právě skutečnost, že žalobce pracuje pouze několik směn v měsíci, by měla vést správní orgány k úvaze, že tyto směny jsou pro žalobce existenčně důležité a žalobce je nemůže vynechat na úkor sociálního šetření.
22. Dle zdejšího soudu úřad práce ovšem zvolil nevhodně formalistický přístup, když daný návrh žalobce, jak situaci řešit, odmítl, přestože ve výzvě označil možné termíny jako návrh termínů k provedení sociálního šetření, což v žalobci oprávněně mohlo vyvolat pocit, že si může termín sám vybrat či dohodnout. Za těchto okolností soud nemohl dojít k závěru, že by to byl žalobce, kdo znemožnil provedení šetření k ověření skutečností rozhodných pro nárok na doplatek na bydlení. Rozhodnutí úřadu práce i žalovaného stojí na opačném závěru, a proto nemohla obě rozhodnutí obstát.
23. Městský soud závěrem shrnuje, že správní orgány neposoudily věc správně, pokud dospěly k závěru, že žalobce znemožnil provedení šetření k ověření skutečností rozhodných pro nárok na doplatek na bydlení [§ 63 odst. 2 zákona o pomoci v hmotné nouzi], a neosvědčil skutečnosti rozhodné pro nárok na doplatek na bydlení [§ 49 odst. 1 písm. a) zákona o pomoci v hmotné nouzi]. Žalobce důvodně namítá, že se pokoušel hledat řešení v součinnosti s úřadem práce. Chtěl si s ním s ohledem na specifické okolnosti jeho pracovní situace sjednat termín šetření, aby tím umožnil úřadu práce ověřit skutečnosti rozhodné pro nárok na doplatek na bydlení. Proto nelze uzavřít, že by provedení tohoto šetření znemožňoval a nesnažil se tak osvědčit okolnosti rozhodné pro jeho nárok na doplatek na bydlení. Odnětí doplatku na bydlení na základě dvou v rozhodnutích správních orgánů citovaných ustanovení zákona o pomoci v hmotné nouzi proto nesplňovalo své zákonné předpoklady.
24. Dále zdejší soud konstatuje, že správní řád ani jiný zákon či podzákonný předpis, se nezabývají výslovně otázkou, zda má účastník řízení právo na zasílání spisu nebo jeho části.

Touto právní otázkou se však správní soudy již opakovaně zabývaly. Například Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 24. 9. 2020, č. j. 3 As 124/2018-61, uvedl, že správní orgány nepochybily, umožnily-li stěžovateli pouze fyzické nahlížení do spisu, neboť povinnost zajistit účastníkům vzdálený přístup ke spisové dokumentaci jim žádný právní předpis neukládá a odkázal přitom na svůj předcházející rozsudek ze dne 23. 6. 2011, č. j. 5 As 16/2011-106. Je tedy zřejmé, že správní orgány nebyly povinny žalobci zaslat elektronickou kopii správního spisu.

25. V dalším řízení tedy úřad práce bude muset vyjít z právního názoru, podle kterého tu nebyly ke dni vydání rozhodnutí žalovaného podmínky pro odnětí doplatku na bydlení. Nabízí se nyní, aby účastníci řízení postupovali v oboustranné součinnosti směřující k praktickému ověření skutečností rozhodných pro nárok na doplatek na bydlení. Ideálně na základě šetření podle ust. § 63 zákona o pomoci v hmotné nouzi, jehož termín si sjednají, nebo za použití jiných zákonem předvídaných nástrojů zjištění skutkového stavu, na jehož základě bude možné bez důvodných pochybností meritorně rozhodnout o dané dávce pomoci v hmotné nouzi.
26. Z výše uvedených důvodů soud zrušil napadené rozhodnutí pro nezákonnost dle ust. § 78 odst. 1 s. ř. s. a současně dle ust. § 78 odst. 4 s. ř. s. vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení. Správní orgán je v dalším řízení vázán právním názorem, který vyslovil soud v tomto zrušujícím rozsudku ust. § 78 odst. 5 s. ř. s.
27. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., žalobce měl ve věci plný úspěch a má proto právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti žalovanému, který ve věci úspěch neměl. Žalobce však žádné náklady řízení neúčtoval.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 26. září 2023

JUDr. Marcela Rousková
samosoudkyně